

соответствующая времени, ситуации, этно-культурной специфике, возрастному цензу и т.д. Фешн-иллюстрация фигурирует как базовый элемент, позволяющий внедрение тенденций моды в массовую культуру.

Герасименко Олена Дмитрівна,
асистент,

Фролов Іван Васильович,
асистент,

Колосніченко Олена Володимирівна,
кандидат технічних наук, доцент,

Пашкевич Калина Лівіанівна,
доктор технічних наук, доцент

Київського національного університету технологій та дизайну

ВИКОРИСТАННЯ ЕТНІЧНИХ МОТИВІВ У СТИЛІСТИЦІ СУЧАСНОГО ОДЯГУ

В умовах сьогодення тема етнодизайну є актуальною, дослідження в цьому напрямі є поєднанням інженерно-технологічної діяльності та народної творчості. Принципи поєднання традицій та інновацій у дизайні одягу потребують чітких алгоритмів їх координованої діяльності для розробки готового результативного продукту.

Проведений аналіз показав, що причинами звернення до етноісторичних процесів є багатогранність субетносів. До прикладу, у вітчизняній культурі в рамках етносу можна виділити такі субетноси, як гуцули, лемки, бойки тощо. Даний факт говорить про невичерпність народної культури. Важливу роль у рамках звернення до етнології в моді відіграє процес соціалізації, що має емоційний зв'язок та моральний характер, який видозмінює напрями моди [1]. Питання світової соціальної конкуренції постає також, як причинно-наслідковий чинник звернення до етносу в моді, що, в свою чергу, вказує на готовність міжетнічних контактів оточення. В деякій мірі гетерогенність та гомогенність етнічного оточення є причиною звернення до етнічних тенденцій у моді. Виявлено, що актуальність тематики етно полягає у необхідності підвищення іміджу вітчизняної культури та розвитку у світовому соціокультурному просторі бренду країни за рахунок запозичення тематики етно в рамках брендингової політики; трансформації та видозмінненні складових культури, що дадуть поштовх до виявлення нових соціокультурних складових

сучасних надбань етносу; збереження надбань нації та їх висвітленні тощо.

Етноджерелами можна вважати фольклор (народний епос, музика, лірика, драма тощо), образотворче мистецтво (малярство, скульптура), народне побутове мистецтво (народний костюм, предмети побуту, твори архітектури) тощо. Звернення до витоків етносу не повинне бути механічним копіюванням раніше опрацьованих здобутків, а бути продовженням їх розвитку та збагачення, тобто сягати втілення нових форм, композиційних та колористично-декоративних образів.

Творчим переосмисленням та трансформацією автентичних взірців на теренах України займаються такі видатні дизайнери як Р. Богуцька, Л. Пустовіт, І. Каравай, О. Караванська, З. Ліхачова, В. Анісімов, О. Громова, О. Ворожбит, Т. Земськова, Д. Дорожкіна. Етнічну українську тематику також запозичують О. Даць, О. Теліженко, О. Муха, А. Гайсе, А. Тан, В. Гресь, А. Лисиця та інші. Основними шляхами втілення творчого джерела в костюм-образ є безпосередня трансформація, що виявляється у формі, покрої, що здебільшого спостерігається в роботах українських дизайнерів або втілення ідеї джерела при декоруванні моделей – аплікація, вишивка, набивка, батик тощо.

Нами визначено творче джерело для розробки колекції – взірці ужитково-декоративних предметів із Національного музею мистецтва Гуцульщини та Покуття, а саме таріль 1977 р., виконана з дерева в техніці різьблення та інкрустації (автор Іщенко О. І., виходець із м. Косова) та рахва (касетка) 1932 р., виконана з дерева в техніці різьблення та інкрустації (автор Шкрібляк Ф.М., виходець із с. Яворова) (рис. 1).

Рис. 1. Творче джерело колекції.

Процес трансформації відбувається із втіленням декоративного орнаментального та кольорового оформлення із інкрустації візрців у оздоблення моделей та колористики їх тканин. Колекцію моделей одягу (рис. 2) розроблено в спокійних тонах: світло блакитному, білому, трансформованому з візрця брудно червоному в спокійніший брудно рожевий, відтінках синього та чорного кольорів, що запозичені із фрагментів інкрустування візрців, та часткового запозичення геометричності візерункових фрагментів інкрустації для декоративного оздоблення моделей майбутньої колекції, шляхом їх перевтілення в колекції в якості вишивки бісером, плоскими пайстками (перламутровими тощо), пришивним декоративним камінням різної форми та розмірів, трансформації фрагментів інкрустації в створення авторського візерунку ажурного мережива та вишивки гладдю. Композиційним центром у колекції є оздоблення моделей. Основні засоби об'єднання моделей в колекцію: пропорційні та ритмічні співвідношення елементів форми. Зв'язок моделей костюмів у колекції втілено на основі тотожності і нюансу елементів та кольору.

Рис. 2. Моделі колекції жіночого одягу.

Для виготовлення колекції обрано такі матеріали: костюмний шовк (основний матеріал), натуральні шкіра (для спідниць), шифон (додаткова тканина для блузок, суконь тощо), крепдешин (для блузок); мереживне дизайнерське полотно (для оздоблення). Таким чином, процес трансформації творчого джерела полягає у безпосередньому перенесенні на тканину автентичного етнічного надбання, а саме декоративно-візерункових елементів ужитково-декоративних предметів в рамки сучасності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Інтеграція національного культурного контексту та тенденцій світової моди для розробки етнічно орієнтованого бренду // Довганюк С. М., Пашкевич К. Л. / Вісник ХДАДМ, 2016. – № 4 – С. 22–28.

Тетяна Васильченко,
дизайнер,
студентка Краківської школи мистецтв
(Польща, м. Краків)

ВИШИВАНКА НА СВІТОВІЙ АРЕНІ ЯК ПРОЯВ МАСОВОЇ КУЛЬТУРИ

Масова культура іноді носить стихійний характер та реагує на суспільні, релігійні, політичні події, відображаючи їх у візуальних образах сьогодення.

Одним із поштовхів до мандрування світовими подіумами вишиванки стали революційні перевороти на Україні 2005 та 2013 років, в наслідок яких чимало світових дизайнерів звернули увагу на оригінальність одного з українських національних символів.

Жан-Поль Готьє в 2005 р. після першої української революції створив оригінальну етноколекцію на основі вишиванки, назвавши моделі одягу іменами українських жінок або територіальними назвами. Концепція показу також передбачала трансляцію географічної структури України в демонстраційному залі та його зонування з присвоєнням назв українських географічних об'єктів, композиційним центром яких став власне подіум, який дизайнер нарід Кисвом. У 2006 р. модний німецький дизайнер Міра Франкевич презентувала колекцію з елементами української вишивки. Надихнули дизайнера львівські вишиванки. В основу колекції покладено чорний, білий, коричневий кольори з червоними та фіолетовими акцентами.

Джон Гальяно у 2008 р. для Діор розробив чудову колекцію за мотивами українських вишиванок із розшитими сорочками та спідницями у червоно-червоній та білій палітрі. Концептуальне рішення показу заключалося в представленні моделей в образах змерзлих українських наречених із синьо-білими лицами.

Арт-директор модного будинку Гучі Фріда Джаніні використала геометричні структурні елементи гуцульської та подільської вишивки в осінній колекції 2008 р.